

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. III. Ratio veritatem & firmitatem Vocationis examinandi ad Christum sequendum, & Baptismum, & quemcunque alium Statum in Ecclesia suscipiendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

CAPVT III.

RATIO VERITATEM ET FIRMITATEM
 Vocationis examinandi ad Christum sequendum, &
 Baptismum & quemcumque alium in
 Ecclesia statum suscipi-
 endum.

QUAMVIS Vocatio ad Christum D. N. sequendum, sanctumque baptismum suscipiendum, ad eò sit necessaria, sicut diximus: non vult tamen diuina Maiestas, omnes potètes sub ipsius vexillo recipi; statim admitti, quin prius eorum animus, dispositioq; explorentur, quam ad id afferunt. Et quoniam hoc punctum magni momenti est ad ea, quæ impostèrum sunt dicenda de reliquis Ecclesiæ statibus: opera pretiù erit, fundamenta hic iacere p. ijs omnibus, ex ijs quæ dicemus de baptismo, quo in primo hominis stata, qui etiam perpetuus est, constituimur: super quem *quatuor* alij etiam perpetui fundantur i *Religiosorum* scilicet, & *Ecclesiasticorum*, qui ordine sacro initiantur; & *Episcoporum*, ac denique *conuicatorum*. qui proinde omnes perpetuò adstringuntur ad propria onera portanda. Ex quo prouenit, ad quemcumque eorum prudenter ad eundum, iacienda esse fundamenta ita solida, ut sint ex se perpetua: Si enim fundamentum temporale sit, ac mutari possit: non erit stabile ædificium. Nam quemadmodum a *statua* illa, quam vidit Nabuchodonosor, quæ quatuor mundi Monarchias significabat: etiam si ex quatuor solidissimis Metalis conflata esset, *auro, argento, ære, & ferro*; sed quoniam *pedes eius partem unam habebant scitilem; abscissus lapis de monte sine manibus percussit statuam in pedibus eius ferreis & scitilibus, & comminuit eos. Tunc contrita sunt pars ær ferum, testa, as, argentum & aurum*: Ita si tua circa hos status electio temporali fragiliq; fundamèto innitatur: nec firma erit, nec stabilis. deficiente enim fundamèto, statum ipsum deserēs; dolens, cum magno tuæ conscientiæ detrimento, quòd illum susceperis. Quamuis autem stabilitas hæc à diuinæ vocationis gratia præcipuè oriatur; exigit tamen etiam ex parte hominis conditiones aliquas valde necessarias.

PRIMA Conditiò est, ut eum vitæ statum acceptes, & suscipias ob fines non temporales & perituros; sed firmos & æternos: intendendo in eis gloriam præcipuè DEI, & animæ tuæ salutem. Nam quòd hæc *intentiò* purior erit, minusque de fiste aliquo terreno admixtum. habebit: eò propolita tua firmiora erunt & stabiliora. Et hinc SECVNDA oritur conditiò, quæ priorem firmitatem confirmat voluntate quadam firmissima ac resoluta; vocationem ipsam acceptandi, & in ea usque ad mortem perseuerandi, eò

quòd

Quinque
 status per-
 potui.

a Dan. 2. 31.

A. Conditi-
 ones eorum.

1.

Intentiò pu-
 ra.

2.

Constantia.

quod rationibus ac circumstantijs eius vocationis, eò sis deductus, vt cer-
tò statuas, ad æternos fines, in quos tendis, expedire tibi, vt te ipsi Vocati-
oni dedas. Et hanc firmam resolutionem (ait S. Basilius) esse firmam b pe-
tram, super quam vir Sapiens edificat domum suam, ne cadat. Huic TERTIAM
coniunges Conditionem, vt scilicet statum suscipias cum magna spiritus li-
bertate, non ob violentiam, aut vim; nec ob humanum metum, aut preces
importunas: quia nihil violentum, est perpetuum: & quod facis inuitus,
nunquam diu durare potest, & lex ipsa gratia, non seruorum est, sed libero-
rum filiorum: quorum vocatio suauissimam quandam vim inferre confue-
uit, quæ tantum abest, vt adimat libertatem, vt eam potius augeat. Perficit
denique rem totam cordis humilitas: quæ te indignum agnoscis, qui à DEO
voceris, & ad ipsius obsequium in eius domum eligaris. Nam supra funda-
mentum ad eò altum semper est firmum ædificium.

Cum his quatuor Conditionibus suscipiendi sunt perfectionis status,
& præcipue Christiani, quod cum ad eò sit necessarium, vult Christus D.
N. suos ministros, omnium quatuor conditionum examen instituire,
cum ab aliquo petitur Baptismus, aut Religiosus status; & operam dare,
vt intelligant, quis sit, qui eos verè vocet; qua intentione accedant, & quem
animum præ se ferant in eo perseverandi, quod petunt. Esto enim, quod
bonum est petant: fieri tamen potest, vt id faciant minus recto fine,
aut cum fictione, vel animi leuitate, aut supra ipsorum vires, aut cum
defectu alicuius alterius dispositionis. Nam cor hominum (ait Ieremias
Propheta) prauum & infertabile, quod sæpe malitiose suas inten-
tiones & proposita occultat, vt alios decipiat; aut ignoranter seipsum de-
cipit, existimans, ea proposita à bono spiritu suggeri, quæ reuera suggerun-
tur à malo. Quamobrem dixit S. Ioannes: d non esse omni spiritui leuiter
credendum sed prius probandum, si ex Deo sit. Nisi enim huiusmodi examen
præmittatur: alterius ex duobus erroribus valde perniciosus periculum est:
vt approbetur scilicet & admittatur suggestio Dæmonis, quasi DEI sit vo-
catio; aut vocatio DEI reiiciatur, quasi sit Dæmonis suggestio. Nec minus
periculi est, si repellatur is, qui vocatur à DEO; quam si admittatur, qui ab
eo non est vocatus. Nam in primo ei fit iniuria, qui dixit: e omne quod dat
mibi Pater, ad me venit: & eum, qui venit ad me, non eieciam foras; quia descen-
di de celo, non vt faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius, qui misit me. Hac
est autem voluntas eius, qui misit me Patris: vt omne, quod dedit mihi, non perdam ex
eo. In secundo verò damnum inferitur ipsis non vocatis: nam cum non in-
trent per portam, malumque gerant animum; non perseverant, & euadunt
peiores, frenuentes (vt ait Sapiens) sicut canis ad suum vomitum resumendum,
& gressu lota, in volatubro hui se se volutantes, ex quo videbantur exiuisse; &

b Mat. 7. 24

3.

Libertas.

4.

Humilitas.

c Iere 17. 9.

d I. Ioa. 4. 1.

e Ioa 6. 37.

Par pericu-

lum malo

admittere,

aut reiicere,

f Prou. 16 11

g 2. Pet. 2.

12.

h Matt. 7. 6.

i Act. 8. 21.

Lib. 1. Dial.
c. 4.

fuo factore inficiētes eos, qui desiderabant perseuerare. & ideo Christus D. N. Apostolis suis dixit: *h nolite dare Sanctum canibus; neque mittatis margaritas vestras ante porcos; ne forte conculcent eas pedibus suis, & conuersi dirunt panem vos.* Qua ratione nos monuit; aliquos venturos ad suam Ecclesiam & status Religiosos cum fraude & larua, ad petendum panem Sacramentorum, & margaritas diuinorum mysteriorum, & perfectorum statuum. Quem admodum Magus ille i *Simon*, qui forte acceperat cum hypocrisi & fictione Baptifinum: & alter ille Magus, de quo refert Sanctus Gregorius, quoddam fite fuerit Religionem ingressus. Et alij ad Confessionem accedunt, ut aspicientibus satisfaciant, sine animo remouendi occasiones, quæ ipsos ad peccata pertrahunt. Quamobrem eosdem probare & cognoscere necesse est. Quia neque iustum est, diuinum hunc panem filijs denegare, qui vera eum fame laborantes, eum in suam vtilitatem quærunt & petunt; nec eundem licet canibus dare, mox eum reiecturis, aut cum dantis iniuria discepturis: Nec cælestes hæ Margaritæ humilibus, & spiritu pauperibus denegandæ, quibus ditari cupiunt; nec porcis offerendæ, eas calcaturis, suorumque errorum, carnisque voluptatum cœno immerfuris.

§. 1. Ratio Vocationes examinandi.

I.
Ambitio
male suadaa Mat. 8. 20.
Luc. 9. 58.

b Luc. 9. 61.

b Luc. 9. 62.

VT autem appareat, quantum referat examina hæc & probationes vocationum adhibere: idem ipse Magistrorum Magister Christus D. N. earum exemplum in duobus hominibus, qui ad ipsum sequendum sese offerebant, proposuit. Alter cupiditate & ambitione motus ait illi: *Magister sequar te quocumque ieris.* cum enim videret Christum D. à plebe ad eum amari, tantique fieri, ut Messias crederetur: fore existimabat, ut in Regem illum eligerent; ac propterea magnos honores, dignitates & diuitias habiturum, quas in suos Discipulos distribueret. cuius hominis mentem, cum cognosceret ipse Saluator, respondit quod ille erat promeritus. a *Vulpes, inquit, foueas habent, & volucres cæli nidus: Filius autem hominis non habet, ubi caput suum reclinet.* quasi apertius diceret: Valdè erras, quod in eum finem me sequi velis: mea enim paupertas, & est, & erit tanta, ut nec habitationem habeam, quam vel vulpes, vel volucres cæli habent. Quod si in corde tuo vulpini mores, & sæculi huius astutiæ foueam inuenerunt, & nidum, ambitiones & vanitates mundi: non potero ego habitare in eo: nec tu me poteris sequi: *Quare nec vocaris, nec traheris a Patre meo; sed à dæmonibus, vulpium instar Callidis; & auium superbe se in altum extollentibus, qui hæc tibi metum suggererunt.* Alter homo dixit; b *sequar te Domine; sed permitte mihi primò renūciare his, quæ domi sunt.* sed, quoniam hac sententiâ ostendit, se non ad eum firmam, atque par erat voluntatem habere, cum se periculo exponeret domi hærendi: ait ad illum **I E S V S: b nemo**

mittens

mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno Dei. quasi apertius ei diceret: qui non statuit, firmiter in Schola mea permanere, non est aptus, ut sit meus Discipulus: ideoque nec ad eam admittendus: quem admodum nec aptus erit agricola, qui cum incepit arare; mox retro aspiciens, sine causa ab arando desistit. Et quamvis Evangelistæ non referant, quid isti duo homines, auditis Saluatoris responsis, fecerint: certum tamen videtur, cum ipse eorum corda & dispositiones penetraret, eos non admisisse; nisi mente mutata, meliusque dispositi, ad sequendum ipsum se offerrent.

Ex his utcunque licet necessitatem cognoscere, qua Prælati & Evangelici Ministri, qui humani cordis secreta penetrare non possunt, teneantur, diligentem operam dare, ut varijs industrijs, examinibus, & probationibus in lucem proferant, quod intus latet: ut eos tantum admittant, quos à Deo vocatos intelligent; ac proinde dignos, qui admittantur. Nam officium eorum (quemadmodum de Ieremia dicitur) est, esse *c probatores in populo & scire ac probare vias eorum; & gratiâ spiritus discernendi, quam Dominus illis largitur, ipsius loco examinare spiritus, quemadmodum metalla probantur, adhibitis probationibus, & experimentis aliquibus, tanquam catinis & furnis, ut deprehendatur, quæ vocatio, virtusque vera sit, & tanquã aurum & argentum solida: quænam verò ficta, & in specie tantum tanquam æs & stannum.* Et quemadmodum Ezechiel Propheta, cum ex Dei mandato *d parietem templi fodisset, ut videret quæ intus agerentur; vidit intus esse multos viros & mulieres varia idola adorantes.* Ita (ait S. Gregorius) strenui Magistri & Prælati, ut discernant: an, qui exterius Dei viui templa apparent, interius quoque sint tales: signum aliquod exterius, aut opus aliquod, aut verba, quæ loquuntur, obseruare meritò debent: & inde fodere, varijs interrogationibus, & quasi tentaminibus foramen illud amplificando, ut maiora adhuc externa affectuum & propensionum intus latentium signa promant: & sic ad eorum interiora ingressi, videant, an aliqua vitiorum idola, an verò solum verum Deum adorent; talesque sint interius, quales exterius apparent.

HVIC similem industriam suggessit DEVS Duci illi Gedeoni: ut milites eligeret, per quos Madian oppugnaret: cum enim plurimi se offerrent ad eum sequendum, nec tamen omnes apti essent: iussit, illum, cunctis audientibus, promulgare: *e qui formidolosus & timidus esset, reuerteretur.* metus enim retrocedere eos faceret, & sic alijs fugiendi occasionem darent, *recesserunt itaque de populo viginti duo millia virorum, & tantum decem millia remanserunt.* iussit verò idem Dominus, eos, qui remanserant, adhuc probari in modo, quo aquas biberet ex præterfluente riuulo dixitque; Gedeon, *qui lingua lav-*

Perseuerantia necessaria.

c Ierem. 6. 27. Probanda desideria.

d Ezech. 8. 8. Lib. 2. Pastor. 6. 10.

Indic. 7. 3. Reiecti I. Timidi.

2.
Non perfe-
de renunci-
antes.

Velleitas
non est Vo-
luntas.

Lib. 4. de
offic. Ecclef.
6. 18.

Vile Suarez
p. 9. 7. a. 1.

Probatie
prima Reli-
gioforum.
Cassian. lib.
4. 6. 3.

buerint aquas, sicut solent canes lambere, separabis eos seorsum: qui autem curuatis genibus biberint, in altera parte erunt: iussitque omnes eos, qui flexo poplite biberant, reuerti in locum suum: quia modus ille bibendi ostendebat eos valde esse addictos & agglutinatos bonis, in proprijs domibus relictis: ideoque timendum esse futuros illos in pugna: progressu timidiores. eos vero, qui obiter aquas tantum lambuissent, secum acciperet: signum enim esse, eos animosiores, & laborum patientes futuros. Hunc itaque in modum licet multi se offerant ad Christi militiam, non tamen omnes sunt apti ad eam: eod quod non afferant verum illud firmumque; propositum, ipsum sequendi, sicut ipse iubet: quod ex nimia timiditate prouenit: ad eod enim crucem Christi Domini, pugnasque & congressus cum Dæmone, Mundo, & carne horrent: ut firmo animo non audeant, eos aggredi, vel perumpere. Quod si ad eod timidi admitterentur: ad primam difficultatem & impetum tentationis ex pugna se subducerent, cum maiori propriarum conscientiarum detrimento, & proximorum scandalo. Alijs quoque firma hæc resolutio propterea deest, quod perituris vitæ huius bonis nimium adhaereant: estque illis ad eod graue, facultates etiam male quasitas, aut prauas societates, sensuumque voluptates deserere, ut non nisi imperfectum quoddam Christum sequendi, & salutis animarum suarum desiderium, quod *velleitas* vocant, concipiant, quasi dicerent, vellem saluari, sed non renunciare ijs, quæ possideo. Et nec sic affecti, sunt admittendi. quam obrem DEVS D. N. ita constituit, ut Ecclesie suæ Duces examinent eos, qui in hanc suam militiam adscribi volunt, monentes eos veri, solidi, ac firmi propositi Christum sequendi, calcatis humanis omnibus amoribus, & affectionibus inordinatis, quibus hactenus subiacabant. Nec his monitis contenti esse debent, sed Gedconis exemplo probationes aliquas adhibere, quibus certius cognoscant, an proposita, quæ lingua profertur, etiam corde retineant. Quæ ratio examinis & probationis in primæuæ Ecclesie initijs, cum propter hostium Ecclesie tyrannidem pugnae essent vehementiores, ad eod exacte seruabatur, ut dicat Rupertus: quando aliquis Baptismum proprio nomine scripto petebat, confluente Ecclesiam, eos per viginti quinque dies detinere: eoque tempore septem examina, & scrutinia fieri solita, ut veritas & firmitas, vocationis, & conuersionis Catechumenorum magis constaret: Simul vero curasse, eos exerceri in Orationibus, Ieiunijs, abstinentijs à vino & carne, alijsque poenitentijs: non solum, ut sic ad Sacramenti gratiam suscipiendam disponerentur, sed etiam, ut suæ constantiæ veræque conuersionis indicia darent. Inde autem ortum habuit mos ille, quo Religiones solent examinare, & per dies aliquot probare eos, qui petunt admitti: seuerioribus aliquibus medijs, quæ refert Cassianus, eos exercendo ut veritatem & firmitatem, qua admitti petunt, manifestent.

§. 2. *Predicta confirmantur exemplo NOEMI.*

OMNIVM predictorum praxis mirifice apparet descripta ijs, qua prudens NOEMI utriq; suæ nurui dixit, cum se offerrent, vellentq; cum ea in Bethlehem se conferre, relicta sua regione Moabitide: a *Ire*, inquit, *in domum matris vestre, reuertimini filia mea, cur venitis mecum? num ultra habeo filios, ut viros ex me sperare possitis? Nolite, quæso, filia mea: quia vestra angustia magis me premit, quam mea. Non est credendum, (vt aduertit Abulensis) mulierem ad eod probam; & scientem suæ Religionis veritatem, sectarum verò gentilium falsitatem persuadere voluisse suis nuribus redire in regionem suam, & ad falsorum Deorum adorationem: sed credendum potius, ea verba illis dixisse, animo examinandi, certiq; cognoscendi; an illa propensiones, quas ad eam comitandam, ipsiusque religionem proficiendam præferbant, fictæ essent, & ad oculum tantum, vt satisfacere viderentur: an verò ex corde, veroque amore proficiscerentur. Ostendit verò euentus, ad rem omninò fuisse eas probationes, quibus ORPHÆ incòstantia, RUTH verò constantia & firmitas est deprehensa. In qua re ait glossa ipsam NOEMI fuisse figuram Ecclesiæ, in d & Religionis, *quæ neque indiscretè aliquid agit, neque indiscretè quinquam recipit: sed potius per Prælatos, Ducesque animarum prudenter examinat Vocationes, & proposita ad se venientium, tribus adhibitis probationibus, illis finalibus; quas fecit NOEMI.**

PRIMA probatio est, indicia quædam dimissionis & repulsæ eis dare, quasi non possint voti compotes esse; nec delicias, & viuendi libertatem, in quibus sunt nutriti deferere. Id quod non eo animo est faciendum vt à proposito suo deterreantur; sed vt firmitas, & in eo constantia magis appareat. Quod si, quemadmodum RUTH & ORPHA, cum lacrymis respondeant, se firmiter statuisse, constantet perseuerare: non statim integra est eis fides adhibenda. Nam lacrymæ; & verborum affirmationes non semper sunt certa diuinæ vocationis, cordisque constantis indicia. possunt enim illa à còtrarijs spiritibus procedere: vt in his duabus mulieribus apparuit. Aliquando enim huiusmodi verba procedunt ex animo, exterius tantum humano more, hominibus, quibuscum agunt, satisfacendi: siue ex reuerentia erga eos, siue ex timore alicuius damni, quod eis inferre possent; aut denique quodd, nisi ea officia offerant, inurbani & rustici habebuntur. Aliquando etiam procedunt ex timore seruili, qualia sunt *nautarum* proposita, cum in periculo, naufragij, & mortis se constitutos vident. Nam animo retinent, cessante periculo, ad pristina sua peccata redire. Aliquando etiam proficiunt ab spiritu vanitatis, & præsumptomis: & tunc offerunt se ad plura, quàm faciant alij; aut ad eadem præstanda, quæ alij; ne illis inferiores esse videantur. quemadmodum S. Petrus feruenti

qui-

a Ruth. 1. 8.

In hunc locum.

I.

Non omni verbo credendum.

III.

Nautarum deuotio.

b Luc. 22. 33.

c Mat. 26. 35

Ducis spirit
Tract. I. c. 17

c Iob. 15. 33

II.

d Quib. 1. 12.

Intentio ex
ploranda.

III.

c Ioan. 6. 67.

quidem spiritu actus, sed cum aliqua tamen præsumptione dixit: *b Domine tecum paratus sum & in carcerem & in mortem ire*: reliqui vero Apostoli, ne inferiores minusque animatos, quam Petrus, se ostenderent, *omnes similiter*, sicut Petrus, *dixerunt*. Aliquando etiam à leuitatis spiritu proueniunt: quia bono tantum aliorum exemplo ad id mouentur; non profundius cogitantes de causa & motiuo illorum; aut quia facilis molliorisque sunt cordis: quod à quauis re externa mouetur. & hac ratione solent etiam lacrymæ ex naturali teneritate fluere; aut ex leui etiam apprehensione damni allicuius proprii vel alieni. Interdum quoque ex hypocrisis, & ficto animo, & varijs alijs spiritibus: quemadmodum alio loco fufius declarauimus. Ex his autem radicibus credi potest, ortas fuisse lacrymas & oblationem illam Orphæ: quæ, & omnes ei similes firmitatem non habent; nec aliud sunt, quam flores quidam apparentes, qui facillimè gelantur, & excidunt. quemadmodum apud Iob dicitur, quod *cin primo flore botrus leditur*. Ac propterea à *aliam* interrogationem ac probationem addere opus est: qua imbecillitas siue fictio earum deprehendatur. Quemadmodum prudens Noëmi fecit dicens: *cur uenitis mecum*; quasi diceret, aperite mihi uestrum motiuum & causam, cur hoc iter mecum suscipere uelitis: dicite mihi candidè intentiones uestras, finesque qui uos permouent, ut patriam uestram, & quacunque in ea habetis, deseratis: si nuptias aliquas à me expectatis; non habeo filios, quos in maritos tradam; si facultates temporales aut similem commoditatem optatis: iam perspiciatis me solam esse, ac pauperem: *quia egressa est manus Domini contra me*. In hunc itaque modum interrogationes aliquæ, quæ valdè urgeant, sunt proponendæ: ut in respondendo uideant, se cogi ad manifestandam intentionem, aut imbecillitatem, aut imperfectionem interiorem; aut aliquid dicant, ex quo ea conijci possint: aut denique ipso opere eam ostendant: quemadmodum fecit ORPHÆ, quæ eam interrogationem audiens, ad patriam suam & suorum idolorum adorationem reuersa est: opere ipso ostendens, lacrymas suas uerè fuisse fœmineas, & promissa illa ex solo animo exterioriùs satisfaciendi prouenisse.

NEC tamen ex hoc ORPHÆ in patriam reditu animum abiicit Noëmi, sed potius *tertiam* adiecit interrogationem cum singulari prudentia & animi magnitudine, dicens ipsi RUTH: *En reuersa est cognata tua ad populum suum, & ad Deos suos*; vade cum ea, atque si ei clariùs diceret; quæ eandem habes libertatem cum tua cognata ORPHÆ, cogita, an tibi expediat, eam sequi; ne præ pudore eam deseras: mihi enim perinde est tecum, vel solam discedere. Satis apparet Deum per hanc Matronam fuisse locutum: siquidem CHRIS TV S D. N. simile quid fecit, cum uidit, e *multos Discipulorum suorum abiisse retro, & iam non secum ambulare dicentes: durum esse*

cus sermonem: quia eum non intelligebant: Tunc enim conuersus Iesus: *ad duodecim Apostolos dicit: nunquid & vos vultis abire?* quibus verbis nō id volebat Saluator, vt & ipsi Apostoli ab ipso discederent: Nam potius eorum perseverantiam desiderabat; sed tantum voluit insinuare, (quemadmodum S. Chrysof. advertit) liberum illis esse ad parentum domos, & occupationes antiquas redire: eō quod ipse non delectaretur coactis discipulis, aut obsequijs violenter, aut ex necessitate sibi exhibitis. Nam *ex necessitate detineri, par esse, ac si abirent*; neq; enim Deo placet, quod non ex libero corde procedit: & mancipiorum obsequium, quod oritur ex mero seruili timore, est vilissimum: quia nisi pœnam timerent, illud non præstarent: aut mox illud negligerent. Vt itaq; pudorem discedēdi illis auferret, si ad discedendum propendebant, dixit: *Nunquid & vos vultis abire?* ex quo apparet, quāti Christus D. faciat, suam vocationem cum magna libertate acceptari: siquidem nec discipulos suos, qui iam eam acceptauerant, & quasi in Christianismi tyrocinio versabantur, inuitos volebat in eo manere: quælibet enim harum coactionum periculum adfert perseverantia. quemadmodum apparuit in vxore Loth, quæ fortè propterea *respexit post se Sodomam*, quod Angeli vi quadam *eam cum suo marito & filiabus inde eduxissent*. quamuis ipse Loth, licet eodem modo ab Angelis eductus, non aspexerit retrō: viri enim fortiores sunt & constantiores feminis; & nouerunt melius, quā illæ, in huiusmodi occasionibus facere ex necessitate virtutem. Nec tamen propterea negamus, diuinam vocationem nonnunquam inchoare à timoribus & flagellis, quæ nonnullam vim inferre videntur, vt supra est dictum: sed simul tamen cum vera libertate admittitur. pœnæ enim timor, instar est acūs, quæ filum in pannum immittit, ipsa verò exit: sic timor desiderium excitat sequendi Christum, & statum eligendi, quem ille inspirat: sed sequitur tamen, & acceptat, etiamsi pœna cesserit: quia videt sibi ita expedire.

SED multò adhuc plus Spiritus laret in verbis Christi D. prædictis ad suos Apostolos. voluit enim illis significare, quā parum eorū opera ipsi esset necessaria: siquidem nec turbationem aliquam ostendit, eō quod alij Discipuli abiissent retrō; nec ipse met contra ipsorum voluntatem retinere volebat. licet enim omnes eum desererent: vocare alios posset, qui sequerentur. Quid autem hoc aliud est, quā omnibus notum facere, quos ad suum obsequium vocat; vt ita libere venite velint, vt etiam deuitise veniant: sibi persuadentes, maius ipsum in eos beneficium conferre, eum vocat, & in domum suam admittit: quā ipsi præstent obsequium, volentes venite, & in ea perseverare. Nam licet Sapiens sis, eruditus, nobilis, & potens in sæculo; non est cogitandum, multum te adulari Deo, quod eius vocationi pareas: licet alij eandem repellant. si enim sic cogitas, valde erras;

Hilarem datorem diligit Deus. Homil. 46. in Ioan. tom. 3.

Gen. 19. 26. 16.

Timor est instar acūs.

Agnoſcere dicit beneficium vocationis.

g Cant. 1. 2.

h Ioan. 6.
69.Humilitas
signum vo-
ca-
tio-
nis.i Prov. 9. 4.
Lib 17. Mo-
val. c. 17.Probatio
nec remissa,
nec aspera.
k Cant. 1. 1.
Serm. 9. in
Cantic.
Pinguedo
gratia, qua
de tuis ube-
ribus fuit,
efficacior
mihi est ad
spiritualem
profectum.
quā mordax
inrepatio
Prælatorū.

brenique à tua vocatione deficies: quia DEVS ob tuam superbiam te deseret, qui non ob vilitatem suam, sed ob tuam te vocavit: nec admittit te propterea, quod te ipse opus habeat. sed quod tu ipso indigeas. Et quavis ad arcam familiaritatem in eius domo perveneris, dicet tibi, quod Sponsa: *g* *ignoraste, egredere, & vade ad antiqua tua tabernacula:* Hoc igitur humilitatis spiritu cœlestem hunc Magistrum sequi debes, dicens ei quod S. Petrus, reliquorū Apostolorū nomine respondit: *h Domine ad quē ibimus: verba vite eterna habes. Et nos credimus: quia tu es Christus filius Dei vivi.* quasi diceret: si à te discedamus, ad quem accedere licebit, vt lucrū aliquod acquiramus? quod ibimus, o Patris aeterni sapiētia, sine qua omnes sumus ignorantes? quod ibimus, o vita fons, sine quo omnes infelici morte peribimus? quis, præter te, viam cœlestem nos docere poterit? verba enim tua vitam aeternā dante accipientibus. De qua re certi omninō sumus, eō quod tu sis filius Dei vivi, in quo totū remedium nostru: est positū; magnoque honore nos afficis immeritos, quod velis in Scholam & societatem tuam admittere. Quando spiritus hic humilitatis deprehenditur, nec probationibus alijs, nec interrogationibus opus est, ad veritatem vocationis Dei cognoscendam: nam vel ipsa sola, sufficiens est diuini spiritus eam generantis testimoniū. Propterea enim non sine mysterio sapientia diuina, cum suas ancillas misit, vt vocarent ad arcem suā, dixit: *i si quis est paruulus, veniat ad me.* per paruulum intelligens (vt ait S. Gregorius) humilem, qui in oculis suis paruulus est; & indignum se reputat, qui Sapientia diuinā sit seruus. Et cum hoc spiritu accedens, magnum reputat beneficium, quod in eius domum admittatur.

IMPONAMVS nunc finem hisce probationibus hac admonitione, quæ magni momenti est pro ipsis probatoribus. vt scilicet eisdē probationibus spiritum Charitatis adiungant: imitantes prudentem N O E M I: probantem quidem suas nurus grauib; rationibus, vt in suam patriam redirent: sed simul amoris osculum præbentem, illasque illicientem, vt ipsam potius comitarentur. Euitanda sunt tamen ipsis extrema duo vitiosa: attendendo, ne ipsæ probationes ad eō sint molles, & tanquā in specie, vt oēs admittant, etiam indignos: nec ad eō seueræ vt pusillanimes deterreant, etiā à Deo vocatos: sed mediū prudenter teneant, etiā inclinando magis ad amoris lenitatem, quæ Prælatorū Euangelicorum velut propria est tessera: imitantes cœlestem Sponsam, de quo dicitur: *k quia meliora sunt vbera tua vino:* ad significandum, (vt ait S. Bernardus) vbera Matris, quæ filios suos dulci lacte nutrit, meliora esse puro vino seueritatis, quæ vulneratum & pusillanimum peccatorem pungit; & vt medicum effugiat, efficit. amor enim illum allicit: qui, etsi forte frigidus accedat, amabili tamen lenitate exceptus, mutari poterit & accendi.